

Kdo ovládne Světový ostrov? Američané v zajetí staré doktríny

- CZ24 News | 7. ledna 2020

Před infarktem: Paraziti nás uklidňují. Írán odpoví na vraždu dramaticky. Kdo ovládne Světový ostrov? Američané v zajetí staré doktríny. Poprvé v našich republikových dějinách agresory vůči Srdci světa. Kdy to začne?

PETR HÁJEK vysvětluje, proč Spojené státy nebudou váhat hnát svět do další světové války, která podle jejich pomatených představ pomůže vyřešit především jejich vnitřní problémy

Může jedna státem organizovaná vražda spustit celosvětový válečný konflikt? Bezpochyby. Ostatně takový konflikt nám již několik let visí na tenkých nitkách nad hlavami jako příslovečný Damoklův meč. Dokud byla ve Washingtonu Bushova (jr.) a předtím Clintonova globalistická administrativa, zdálo se to paradoxně méně pravděpodobné. Amerika s Gorbačovem respektive Jelcinem po společné demontáži sovětského bloku a nakonec i jaderné velmoci Sovětského svazu žila iluzí „konce dějin“ (Fukuyama): na světě už prý není síly, která by dokázala vzdorovat mírovému rozšíření „liberální demokracie“ euro-amerického typu.

11. září 2001 však snivce o věčném míru vyvedlo z omylu. Spojené státy a jejich spojenci za Atlantikem se již cítili tak suverénní, že se odhodlali k „poslední bitvě“. Teatrálně připravený výstřel z Aurory (tentokrát v New Yorku), přičtený komicky agentovi CIA Bin-Ládinovi, odstartoval plán na úplnou pacifikaci nejdůležitější oblasti. Té se v anglosaské strategické hantýrce říká „Světový ostrov“ – v podstatě Blízký a Střední východ plus severní Afrika. Podle této geopolitické teorie totiž ten, kdo chce vládnout světu, musí ovládnout střední a východní Evropu, Rusko a konečně zmíněný Světový ostrov.

Vše se zdálo jít podle plánu, navzdory tomu, že se kolaborant Jelcin upil k smrti a jeho místo zaujal střizlivý – a Rusku oddaný – Vladimír Putin. Když se však do Bílého domu nečekaně probil Donald Trump, vypadalo to na obrat. Globalisté se ale samozřejmě nevzdali. Měli a mají v rukou všechny hlavní mocenské páky (Deep State), kterými se od té doby dvacet čtyři hodin denně snaží Trumpa odstranit. Zcela ovládli jeho okolí, stojí proti němu tajné služby i většina generálů Pentagonu. Již několikrát prezidenta-antiglobalistu přinutili učinit dramatický krok, který přiblížil svět jejich toužení po válce. Vražda íránského generála je v tomto směru zatím jejich největší vítězství.

Primitivní, ale účinné

Americká zahraniční politika vždy byla a je primitivní. Avšak vzhledem k tomu, že po druhé světové válce se Spojené státy staly dominantní hospodářskou a vojenskou velmocí, již konkuroval pouze Sovětský svaz a jeho spojenci včetně Číny, měla politika „tvrdé hole“ své výsledky: ovládala zbytek světa – ovšem právě kromě onoho mýtického „světového ostrova“. Tahle geopolitická teorie je pro Spojené státy (a Velkou Británii) již sto let neměnnou konstantou. Ostatně právě v jejím rámci po první světové válce vzniklo i Československo – ač se o tom „cudně mlčí“.

Otcem anglosaské strategie (ostatně též autorem termínu geopolitika) je geograf Halford Mackinder a říká se jí teorie Heartlandu (Srdce světa). To podle něj leží v Rusku. Ovšem kdo chce ovládnout Rusko, musí zabránit jeho přátelskému (hospodářskému a bezpečnostnímu) spojení s Německem. K tomu má posloužit řetěz malých jen formálně suverénních zemí, které je oddělí (jedním z nich mělo

být právě Československo – proto k jeho vzniku dal po konzultaci s Mackinderem americký prezident Wilson souhlas). Jejich ovládnutí je pak klíčové pro pacifikaci Německa, dobytí Ruska – a posléze Světového ostrova.

Základní teze zní: Kdo ovládá Východní Evropu, ovládá Heartland. Kdo ovládá Heartland, ovládá Světový ostrov. Kdo ovládá Světový ostrov, ovládá svět. Nic jiného v americké zahraniční politice nehledejme. Všechny složité výklady armád různých parazitních politologů jsou jen vytvářením zástěrky před touto jedinou ideou, jíž se americká zahraniční politika generálně řídí. Z tohoto úhlu pohledu je teprve možné porozumět i „druhému 11. září“, za něj lze označit vraždu nejdůležitějšího generála nejdůležitější velmoci „Světového ostrova“ – Íránu.

Jednoduchý scénář

Pokud by se po Borisi Jelcinovi neobjevil na scéně Vladimír Putin, bylo by již patrně „vymalováno“. Nikoli „Západ“, ale Spojené státy by naplno ovládly Rusko, a tím automaticky i země bývalého Sovětského svazu. Rázem by nebylo nic, co by jim zabránilo ovládnutí Světového ostrova – tedy především „vymazání Íránu z mapy“. Protože jediné tak lze dnes prastarou perskou říši porazit: „omezenou“ jadernou válkou. Nikdo na světě nemá sílu ji ovládnout „klasicky“ – nohou pěšáka. Jenže nestalo se. Vladimír Putin se proto stal nejvíce nenáviděnou postavou globalistů Nového světového řádu.

Mezitím Spojené státy – věrný své doktríně – ovládly řetěz zemí na západních ruských hranicích od severu až po jih, včetně obou zemí bývalého Československa. Nakonec zorganizovaly Majdan a odtrhly tak od Ruska Ukrajinu (podle jiné staré známé teze kancléře Bismarcka) – jako podmínku nutnou k dobytí Ruska. A na zkoušku vytvořily několik typů „rozbušek“ (typicky sestřelení letu 370 v březnu 2014) jako záminky k otevřenému konfliktu. Jenže – žádný plán nikdy zcela nevyjde. Rusko se mezitím navzdory sankcím (respektive i „díky“ jim) postavilo hospodářsky a především vojensky opět pevně na nohy a jeho stále pevnější spojení s Čínou je pro přímý útok tvrdý oříšek. Poslední vývoj některých typů zbraní už dokonce posílá USA „do závěsu“. A tak je nutno jít „okolo“.

Trump si určitě v principu válku s Ruskem nepřejí. Patří ke konkurenčnímu globalistickému křídlu. To má sice stejné světovládné ambice jako clintonovsko-obamovské (za nímž stojí Rockefeller), ale chce na to jít jinými prostředky (jak miní klan Rothschildů). Stejně tak nestojí o válku s Íránem, neboť ta se velmi rychle ve světový konflikt může přerodit. Stačí, pokud Írán zaminuje Hormuzský průliv a potopí některou z hlídkujících amerických letadlových lodí – a k tomu prostředky má. Pak generalita donutí Trumpa, aby odpověděl raketovým (nejprve doufejme že jen konvenčním) útokem na Írán. Nepochybně se přidá Izrael – ten ovšem již s „omezeným“ jaderným bambardováním už tolik váhat nebude.

Slabý Trump?

Souhlasem s vraždou generála Kásima Sulejmáního ukázal Trump, že je slabý prezident. Jistě, sotva si umíme představit, čemu je za poslední tři roky vystaven. Ostatně jen naivka může stále ještě věřit tomu, že ten, koho ta či ona mocná finanční skupina pustí do Bílého domu, je svým pánem. To platí jen v některých holywoodských propagandistických velko filmech. Zatím však tak či onak držel proti válečtivému Deep State korouhev antiglobalismu – či spíše globalismu jinou cestou (podporou národních států, odporu k NWO projektům jako je EU, podporou Brexitu atd.).

Svým „podpisem“ pod státní terorismus vůči Íránu však Trump překročil Rubikon: je za bodem, z něhož není návratu. A řečeno známým napoleonským bonmotem, je to mnohem horší než zločin, je to chyba. Odpověď Íránu bude dramatická, jiná být ani nemůže. Nemluvě o tom, že v brzkých volbách

jednoznačně zvítězí radikální islámské strany. Nemluvě o tom, že také v Iráku možná již zítra rozhodne parlament o „vyhoštění“ Američanů ze země – a pak už i zde budou Spojené státy jako otevřený okupant.

Írán – vedle mnoha „drobných“ útoků jeho stoupenců kdekoli na světě – musí provést něco podobně „spektakulárního“, co vraždu generála „pomstí“. Až skončí tři dny státního smutku, jeho vedení země už nepochybně bude vědět, jak odpoví. Těžko se pak budou hledat ospravedlnění dalších „odpovědí“, které bude donucen provést v pasti chycený Trump. Je to v podstatě stejné, jako by některá z velmocí otevřeně zavraždila amerického viceprezidenta: odpověď USA si lze představit snadno a barvitě. A Írán nepřipustí, že druhý muž jeho establishmentu je méně.

Infarkt nás bezprostředně ohrožuje

Už také u nás se ozývají „svalnaté řeči“ již zmíněných parazitních politologů, že ve skutečnosti se nic tak dramatického zase nestane. Írán na to prý nemá. Dnešní Trumpovo oznámení, že má „na mušce“ 52 iránských cílů jako odpověď na očekávanou „státní pomstu“, však mluví o něčem jiném. Je faktickým doznáním, že slabý prezident se nechal vlákat do léčky – a už teď neví, jak z ní ven. Pokud nechá vybuchnout „Světový ostrov“ ve válečném konfliktu – a není vůbec jasné, jak by tomu bylo možné zabránit – rozhoří se dříve či později automaticky také válka o „Srdce světa“.

A jednou z jeho „venae cordis“ – ať chceme či nechceme – jsme bohužel právě také my. S našimi jednotkami nejen v Iráku a na dalších místech, ale také na ruských hranicích – pod velením NATO. Svět byl, zdá se, již příliš dlouho bez globálního konfliktu. Na všech stranách přitom narůstají nesplnitelné státní dluhy, v Americe největší. Obvyklou cestou pro jejich „smáznutí“ je právě válka. Většina žijících generací již tu druhou světovou nepamatuje – a nechává se proto mystifikovat propagandou, že je naše bezpečnost zajištěna. Na rozdíl od Američanů, u nichž se v posledních dnech ve vyhledávacích stalo heslo Třetí světová „nejpopulárnějším“.

Je tomu totiž právě naopak, než se nám teď snaží naši propagandisté zafixovat: Jsme na tom hůře než na konci třicátých let minulého století. Nejenže nemáme spojence, na něž by bylo spolehnutí – spíše nás použije jako „štít“ pro případ pokusu o „omezený jaderný souboj“ na evropském bojišti, aby nemusel riskovat totéž na svém území (ačkoli se mu nakonec stejně nevyhne).

Co však víc: poprvé v našich samostatných dějinách stojíme na straně potenciálního agresora vůči Srdci světa. Se všemi bezpečnostními i morálními důsledky z toho vyplývajících. A právě z tohoto hlediska bychom měli hodnotit svou aktuální situaci, poté, co náš hlavní „spojenec“ odpálil rozbušku v podobě nesmyslné a šílené vraždy.

Na tenhle infarkt nejsme vůbec připraveni.